

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XV

~"Πάρτε

«Σήκω, αυτή τη στιγμή!» αναφώνησε η πλύστρα, σκύβοντας πάνω από τον Λάζαρο και βάζοντας το δάχτυλό της στο πλευρό του. «Σήκω, λέω, Κύριε Λάζαρε!» Ο Λάζαρος ξύπνησε με μια κραυγή, αρπάζοντας το στομάχι του, κρατώντας άθελά του και το χέρι της. Τράβηξε το χέρι της και τον μάλωσε: «Κοίτα σε —λερώνεις το καινούργιο σου πουκάμισο μπροστά στο κοινό σου με «Κυριέ μου!»»

Ο Λάζαρος κάθισε όρθιος και κοίταξε την κοιλιά του, λερωμένη από το κρασί. Αμέσως, άρπαξε το κεφάλι του, συσπάστηκε και έπεσε πίσω στο κρεβάτι. «Θεέ μου, όλα κάνουν κύκλους». «Ω, όχι, δεν το κάνεις», γάβγισε η πλύστρα, «δώσε μου εσύ αυτό το πουκάμισο! Ο Θεός μου έρχεται σε λίγο . Τώρα, σήκω από εκεί!»

Ο Λάζαρος γκρίνιαξε και πάλεψε να σταθεί στα πόδια του πριν ακουμπήσει βαριά στον τοίχο. Κοίταξε γύρω του επιφυλακτικά, σαν να ήθελε να ξαναδεί το δωμάτιο. Έπειτα έτριψε τα μάτια του και τσίμπησε τη γέφυρα της μύτης του, σχολιάζοντας στον εαυτό του ότι ο μοναχός Οντίνο δεν του ανέφερε ποτέ , για την κακή πλευρά του κρασιού.

«Υπάρχει και η καλή πλευρά σε κάθε κακό πράγμα;» παραπονέθηκε η γυναίκα, τραβώντας τον Λάζαρο από τον τοίχο και συνοδεύοντάς τον προς το τραπέζι κρατώντας μια χούφτα από το πουκάμισό του. «Είτε ιπτάμενος είτε όχι, είστε όλοι ίδιοι — ο καθένας σας.» Τον κούνησε και τον σταμάτησε.

μέρος. «Άντρες: καθάρισέ τους, δώσ' τους να πιουν και καθάρισέ τους ξανά», μάλωνε, ξεκουμπώνοντας την μπλούζα του. Ο Λάζαρος συνοφρυώθηκε ξανά και άπλωσε το χέρι του στο κεφάλι όταν εκείνη του χτύπησε το χέρι. «Ήσυχασε· ο χρόνος είναι λίγος».

Αναστέναξε και γύρισε για να επιθεωρήσει το άδειο τραπέζι, το μοναδικό καινούργιο κηροπήγιό του και το πλέον μεταμορφωμένο δωμάτιο. Παρατηρώντας στον εαυτό του ότι ούτε ένα σημάδι φαγητού, ακαταστασίας ή χυμένου υλικού δεν βρισκόταν γύρω του. Κοίταξε προς τη γωνία. «Πού είναι ο αρουραίος;»

«Αρουραίος· ποιος αρουραίος;»

«Ήταν ακριβώς εκεί· στη γωνία του δωματίου», πρότεινε, δείχνοντας.

«Είσαι ακόμα μεθυσμένη.» Λαχάνιασε και κούνησε το κεφάλι της.

«Τι γίνεται με το φαγητό;»

«Με πήραν σήμερα το πρωί—ενώ ροχάλιζες», δήλωσε, τραβώντας το χέρι του από το πουκάμισό του. «Και έριξες τη μισή ποσότητα από το φαγητό του Άρχοντα στο πάτωμα. Θα έπρεπε να ντρέπεσαι που συμπεριφέρεσαι έτσι, μετά την ευγενική υποδοχή που σου επεφύλαξε.»

«Ήταν το κρασί. Δεν μπορούσα να σταθώ. Δεν ήξερα ότι—»

Τον διέκοψε, κηρύττοντας: «Έχω ακούσει πολλές τέτοιες ανοησίες στο παρελθόν—φταίει το κρασί, αλλά ποτέ το δικό σου». Του έβγαλε την μπλούζα, την τράβηξε χαλαρά και το γύρισε σε γωνία για να ελέγξει την μωβ κατάσταση του.

Ο Λάζαρος αναδιάταξε τα φτερά του και έξυσε το κεφάλι του. «Το λέτε εσείς αυτό, λόρδε Ντ'Αλσικούρ— έρχεται;»

«Και εντελώς ευθέως», γάβγισε, γυρίζοντας και απομακρύνοντάς τον. «Έπρεπε να συμβεί αφού, ωστόσο, όταν έμαθε για την άθλια κατάστασή σου, σου άφησε άφθονο χώρο να συνέλθεις—ήδη το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας». Συνοφρυώθηκε και δίπλωσε το πουκάμισό της πάνω από το μπράτσο της καθώς του φώναξε: «Δεν συμβαίνει συχνά ένας επισκέπτης να τον περιμένει τόσο πολύ. Μπορεί να ταπεινωθείς μπροστά του και να κατηγορήσεις το κρασί λιγότερο από όσο πιστεύεις ότι του αξίζει». Η πλύστρα χτύπησε την πόρτα και γλίστρησε.

Καθώς ο Λάζαρος έκανε τον κύκλο του τραπεζιού και κάθισε στον πάγκο, η πόρτα άνοιξε ξανά. Τρεις μεγαλόσωμοι φρουροί μπήκαν στο δωμάτιο και παρατάχθηκαν στον τοίχο. Μετά από αυτό, ένας νεαρός άνδρας με σκούρα μαλλιά και λεπτή γενειάδα πέρασε την πόρτα με το ζόρι και σταμάτησε απότομα, τα ανοιχτόχρωμα πράσινα μάτια του έπεσαν αμέσως πάνω στον Λάζαρο. Το πρόσωπό του μπορεί να είχε εμφανιστεί σχεδόν αγορίστικος, και σε έντονη αντίθεση με τους υπόλοιπους· καθώς ήταν ψηλός, γεροδεμένος και είχε το ανάστημα ενός φθαρμένου στρατιώτη. Ξεκούμπωσε την κάπα του και την έβαλε πάνω στο έτοιμο μπράτσο ενός φρουρού. Έπειτα έφτιαξε το σταυρωτό γιλέκο του, χαμογέλασε και πλησίασε αργά τον Λάζαρο. «Λάζαρε Γκόγκου, καταλαβαίνω;» Έγνεψε καταφατικά. «Είμαι ο Λόρδος Σερίς Ντ'Αλσικούρ, Κόμης του Λανγκεναί, και αρχαιότερος σε αυτές τις χώρες». Γύρισε γύρω από το τραπέζι, απέναντι από τον Λάζαρο. «Περίμενα αυτή τη στιγμή μαζί σου». Έσφιξε τα χέρια του.

χέρια, κοιτάζοντας τον γυμνό κορμό του Λάζαρου με φαινομενική ευχαρίστηση καθώς δήλωνε: «Επιτέλους, συναντιόμαστε».

Ο Λάζαρος απάντησε ευλαβικά με μια βαθιά και διαρκή υπόκλιση. «Κύριε, η τιμή είναι δική μου».

«Πράγματι, σήκω—δεν χρειάζεται», επέμεινε με χαρά.

Ο Λάζαρος σηκώθηκε και εντόπισε τον ευγενή να τον πλησιάζει. Άκουσε το κουδούνισμα από νομίσματα κάτω από τα άμφια του άντρα. Και είδε το γιλέκο του να ανοίγει για λίγο και να αποκαλύπτει τη λαβή ενός στιλέτου τυλιγμένου στη θήκη.

Ο Ντ'Αλσικούρ αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του, προσθέτοντας: «Πρέπει να εκφράσω τις πιο θερμές μου συγγνώμες για την κακομεταχείριση που δεχτήκατε ενώ ήσασταν υπό την κράτησή μου. Έδωσα αυστηρές εντολές να Μην σας συμβεί κανένα κακό. Οι άντρες μου ήταν γενναίοι—μερικοί από αυτούς πέθαναν για να σας υπερασπιστώ. Αν περίμενα μια τόσο θορυβώδη συγκέντρωση, θα είχα στείλει πολύ περισσότερους άντρες.

Ο Λάζαρος χαμήλωσε το βλέμμα του.

Ο Ντ'Αλσικούρ πήρε μια ανάσα, χτύπησε απαλά το τραπέζι και χαμογέλασε. «Κι όμως, είσαι εδώ, δόξα τω Θεώ. Και τώρα που είσαι ασφαλής, μπορώ να σε διαβεβαιώσω ότι τα στρατεύματά μου και η θεϊκή εξουσία της Αγίας Έδρας, ειδικά αυτής της επαρχίας, είναι στη διάθεσή σου, σε περίπτωση που τα χρειαστείς». Έγνεψε καταφατικά. «Ελπίζω λοιπόν ότι βρήκες τα πάντα του γούστου σου, ναι—τα ρούχα σου, το συμπόσιο—και το κρασί;»

«Πράγματι», επέμεινε ο Λάζαρος, «δεν έχω ξαναδεί τόσο πολύ φαγητό σε ένα τόσο μεγάλο τραπέζι—ή τόσο ωραία ενδυμασία όσο αυτή. Συγχώρεσέ με που έχυσα το κρασί, Κύριε· έχασα την ισορροπία μου. Ήταν εντελώς απροσδόκητο.»

Ο άρχοντας τον απέλυσε κουνώντας το χέρι του καθώς τον καθισούχαζε: «Απολύτως αναμενόμενο, με όλα όσα έχεις υποστεί τελευταία. Ήταν πολύ φωτεινή μπλούζα για να κρύψει έναν λεκέ». Έσφιξε τα δάχτυλά του. «Α! Να είσαι σίγουρος ότι η υπηρέτριά μου φέρνει άλλη μια τώρα που μιλάμε. Μια πολύ πιο σκούρα απόχρωση είναι απαραίτητη - βαθιά σαν το λυκόφως, μάλιστα». Αναστέναξε και χαμογέλασε. «Και αφού τώρα είσαι ανάμεσα σε μπλούζες και μισογυμνός, ίσως θα μπορούσες να μου δείξεις τα πιο υπέροχα μέρη του εαυτού σου - τα φτερά σου, ειδικά, αν θέλεις;» Του έκανε νόημα να γυρίσει. «Ξεδίνω τα για μένα».

Ο Λάζαρος υπάκουσε, ανοίγοντας για λίγο μια πλήρη εικόνα του εαυτού του πριν γυρίσει, για να ανακαλύψει τα σκληρά βλέμματα των στρατιωτών και μια πρασινωπή λάμψη στο μάτι του Ντ'Αλσικούρ. Ο άντρας χτύπησε μια φορά και έφερε τα πλεγμένα δάχτυλά του στο πηγούνι του. «Απολύτως εκπληκτικό. Τι μεγάλα φτερά έχεις, Λάζαρο. Αληθινά θαυμαστός είσαι». Έδειξε προς τα τραπέζια, πλησιάζοντάς τα ο ίδιος. «Τώρα, αν θα μπορούσες να καθίσεις».

Καθώς ο Λάζαρος κάθισε στο τραπέζι, ο άντρας έσκυψε κοντά του, άνοιξε διάπλατα το στόμα του και απλώς ψέλλισε «Αα».

Ο Λάζαρος υπάκουσε στην άξεστη χειρονομία, ανοίγοντας το στόμα του διάπλατα για τον Ντ'Αλσικούρ.

Ο άρχοντας γέλασε και χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι. «Και τι μεγάλα δόντια έχεις· αληθινά, θαυμαστά!» Άρπαξε τον λοβό του αυτιού του καθώς έγερνε τον εαυτό του και κοίταξε το αυτί του Λάζαρου. «Και ένα κοφτερό αυτί, πρέπει να έχεις, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, Κύριε», παραδέχτηκε ο Λάζαρος, νιώθοντας κάπως αμήχανος από το ενδιαφέρον που δόθηκε τα λιγότερο ανδρικά χαρακτηριστικά του. Καθάρισε τον λαιμό του. «Αν σας αρέσει, ίσως θα μπορούσατε να μου πείτε τον λόγο για τον οποίο με καλέσατε;»

«Και έτσι θα κάνω», δήλωσε ο Ντ'Αλσικούρ, αγνοώντας την ευχαρίστησή του για πιο ψύχραιμο τρόπο.

«Σας κάλεσα με την ελπίδα ότι θα μπορούσατε να με βοηθήσετε σε μια συγκεκριμένη εργασία — ένα θέμα που σας ταιριάζει απόλυτα για ένα τόσο χαρισματικό άτομο όπως εσείς.»

«Τι δουλειά είναι αυτή;»

Ο ευγενής πήρε μια ανάσα και κοίταξε την επιφάνεια του τραπεζιού, συλλογιζόμενος για λίγο πριν χτυπήσει το δάχτυλό του στο τραπέζι. «Ίσως θα έπρεπε να ξεκινήσω από την αρχή, έτσι δεν είναι;» «Αν θα θέλατε να το μοιραστείτε», απάντησε ο Λάζαρος με ένα χαμόγελο και ένα νεύμα.

«Πολύ καλά, λοιπόν. Ο μεγαλύτερος αδελφός μου ήταν ο Λόρδος Γκίλνταρντ ντ'Αλσικούρ, πρώην Κόμης του Λανγκεναί. Το κάστρο του βρίσκεται πολλές λεύγες δυτικά από εδώ. Ωστόσο, έκτοτε έχει πεθάνει — από τους ατμούς— πριν από πολλές εποχές. Η σύζυγός του πέθανε λίγο αργότερα, κατά τον τοκετό, χωρίς να αφήσει κανέναν πιθανό διάδοχο για να βασιλεύσει — μόνο το βρέφος επέζησε. Ο

Γκίλνταρντ είχε προβλέψει αυτή την πιθανότητα, μεταξύ άλλων κακών γεγονότων, έχοντας ήδη προετοιμάσει μια τελική διαθήκη, νόμιμη και δεσμευτική, για να αντιμετωπίσει ακριβώς ένα τέτοιο περιστατικό. Σε αυτήν, όριζε τα εξής: αν είχε ένα παιδί που δεν είναι σε θέση να επιβλέπει την περιουσία του, τότε εγώ αναλαμβάνω τη θέση του κυβερνήτη μέχρι να είναι πλήρως ικανό. Επιπλέον, κατέγραψε τα εξής: αν το παιδί είναι κορίτσι, τότε πρέπει να το φέρω σε ηλικία ενηλικίωσης και να δω το χέρι της σε γάμο με έναν κατάλληλο αξιωματούχο πριν παραδώσω την περιουσία του και στους δύο. Όπως δηλώνεται με ένορκο και καταγεγραμμένο διάταγμα και νόμο, για τη ζωή μου, είμαι υποχρεωμένος να τηρήσω το διάταγμά του, οπότε μετά τον θάνατό μου, το κορίτσι θα κληρονομήσει ολόκληρη την περιουσία του - παντρεμένο ή όχι. Το κορίτσι είναι η ανιψιά μου, η Έντορα Ντ'Αλσικούρ, και είναι μόλις σε ηλικία για να διακρίνει το πάθος από τη λογική, ή το καλό από το κακό, άλλωστε. Όπως συνέβη, έκτοτε έχει χάσει την εύνοιά μου και έχει γίνει μια ακόλαστη και άπληστη μάγισσα, απαιτώντας παράλογα να της παραδοθούν όλες οι πρώην γαίες του πατέρα μου - του Γκίλνταρντ και οι δικές μου εξίσου. Με τον δολοπλόκο τρόπου της, έχει πάρει το χέρι του Λόρδου Φρειδερίκου Υγκόν, Κόμη του Μπορμπονέζ—ακόμα και ένα γουρούνι θα ήταν καλύτερος μνηστήρας, από τον Υγκόν, τον Μεθυσμένο Χασάπη. Παρ' όλα αυτά, έπεισε τον Υγκόν να αμφισβητήσει το τελικό διάταγμα του αδελφού μου και, αυτός

υπέβαλε αίτηση στις Βασιλικές Αυλές ακόμη και όταν ξεκίνησε μια εκστρατεία επιδρομών, σφαγιάζοντας τον λαό μου καθώς φρόντιζαν τα χωράφια της γης του Γκίλνταρντ. Κατά συνέπεια, ο Βασιλικός Ειρηνοδίκης κάλεσε έναν αρχιεπίσκοπο της Έδρας για διαπραγματεύσεις. Η Εκκλησία τον κάλεσε να τιμήσει την εκχειρία μέχρι να επιλυθεί το ζήτημα. Ωστόσο, ο Χιούγκον έκτοτε έχει παραβιάσει την εκχειρία και πολιόρκησαν το κάστρο του Γκίλνταρντ, χωρίς να χαρίσουν καμία ζωή—ούτε καν των παιδιών—

«τα παιδιά » , αναφώνησε ο Ντ'Αλσικούρ χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι.

Ο Λάζαρος τινάχτηκε.

Ο Ντ'Αλσικούρ χαλάρωσε τη γροθιά του και έτριψε τα μάτια του με δύο δάχτυλα. «Συγχωρήστε την αγανάκτησή μου». Πήρε μια βαθιά ανάσα και εξήγησε περαιτέρω για τη σύζυγό του και την καλοσύνη του: «Λαίδη Ντ'Αλσικούρ» και τα τρία νεαρά αδέρφια της ήταν στο κάστρο του Γκίλνταρντ όταν ο Χιούγκον πολιόρκησε. Οι άντρες του τους σκότωσαν και έκαψαν τα λείψανά τους δίπλα στα σώματα των στρατιωτών και των αγροτών μου. Τώρα πιστεύω ότι η Έντορα έστειλε τα συλλυπητήριά της και τον λόγο της ότι δεν ήταν στο κάστρο όταν ο Ουγκόν χτύπησε. Ωστόσο, η Λαίδη Ντ'Αλσικούρ και οι αδελφοί της παραμένουν αγνοούμενοι, για δύο εβδομάδες.

Ο Ντ'Αλσικούρ σηκώθηκε απότομα από το τραπέζι και έκανε ένα βήμα προς τον τοίχο, πριν σταυρώσει τα χέρια του και ακουμπήσει την πλάτη του στις πέτρες. Έγνεψε στον Λάζαρο. «Και, τελευταία, έλαβα νέα για μια πολύ διαφορετική σχέση μεταξύ της Έντορα και του Χιούγκον. Ο πληροφοριοδότης μου μού είπε ότι ο Χιούγκον κρατά την Έντορα αιχμάλωτη, μακριά από αυτόν, ενώ κοιμάται στο κρεβάτι του Γκίλνταρντ. Από αυτό, μπορώ μόνο να συμπεράνω ότι της χαρίζει τη ζωή απλώς και μόνο επειδή δεν είμαι ακόμα νεκρός. Και όταν πεθάνω - και μετά πεθάνει κι αυτή - θα διαμαρτυρηθεί για το τελικό μου διάταγμα και θα αποκτήσει την πλήρη κατοχή ολόκληρης της επαρχίας του πατέρα μου . Γνωρίζω το σχέδιό του. Έχει ήδη καυχηθεί στους άντρες του ότι θα επιτεθεί στο κάστρο μου, χωρίς να αφήσει κανέναν ζωντανό για να το πει.»

Ο Μεθυσμένος Χασάπης σηκώνει τον στρατό του εναντίον μου καθώς μιλάω.

Ο Ντ'Αλσικούρ πλησίασε το τραπέζι και κάθισε, κοιτάζοντας κατάματα τον Λάζαρο. «Εδώ μπορείς να μου κάνεις μια σοβαρή υπηρεσία. Εκατοντάδες ζωές -άνδρες, γυναίκες και παιδιά- καβαλούν τα φτερά σου, Λάζαρε. Ως Χριστιανός ιπτάμενος, περιμένω να κάνεις το καθήκον σου να υπηρετήσεις αυτό που είναι δίκαιο και ενάρετο στο Άγιο Όνομα του Θεού».

Ο Λάζαρος στριφογύρισε και ετοίμασε τον εαυτό του. Κατάπιε με δυσκολία και έγνεψε καταφατικά.

Ο Ντ'Αλσικούρ απευθύνθηκε στους φρουρούς του: «Θυμηθείτε τον όρκο σας — ορκισμένο στην μυστικότητα· μην πείτε τίποτα για αυτή τη στιγμή». Οι φρουροί έγνεψαν καταφατικά και ο Ντ'Αλσικούρ γύρισε πίσω στον Λάζαρο.

Έσκυψε πάνω από το τραπέζι και κούνησε το δάχτυλό του στην κορυφή του, σαν να σχεδίαζε έναν αόρατο χάρτη. «Αφού πέσει η νύχτα, θέλω να πετάξετε στο κάστρο του Γκίλνταρντ και να μπείτε από το μεσαίο παράθυρο του νότιου πύργου, το οποίο ανοίγει πάνω σε ελικοειδή σκαλοπάτια που ανεβαίνουν στον πάνω διάδρομο.

Ο διάδρομος οδηγεί κατευθείαν στα κύρια δωμάτια του κάστρου». Αριστερά βρίσκεται το δωμάτιο του Χιούγκον · δεξιά βρίσκεται το δωμάτιο της Έντορα. Ως κρατούμενη του Χιούγκον , η πόρτα της Έντορα είναι κλειδωμένη από έξω· και δεν επιτρέπεται η είσοδος φρουρών στον διάδρομο».

Ο Λάζαρος έσκυψε και κούνησε το κεφάλι του, αναστενάζοντας βαριά.

Ο Ντ'Αλσικούρ κούνησε το χέρι του με ένα ακίνητο χέρι: «Όχι, όχι—μην ανησυχείς! Άκουσε με· κανείς δεν θα σε ανακαλύψει! Ο Υγκόν τοποθετεί τους εσωτερικούς φρουρούς του μόνο στη βάση του κλιμακοστασίου και δεν θα

Να περιμένετε την είσοδο από το ψηλότερο παράθυρο. Επιπλέον, θα πετάξετε από το πίσω μέρος του κάστρου που εκτείνεται σε έναν απότομο βράχο, χωρίς να χρειάζεστε φρουρούς. Ο στρατός του φυλάει την μπροστινή και τις πλευρές του κάστρου και τα μάτια τους θα καλύπτουν το έδαφος - όχι τον ουρανό. Μπορείτε να πετάξετε μέσα και έξω, χωρίς να σας προσέξουν ή να σας πουν κάτι.» Ο Ντ'Αλσικούρ έσκυψε από το τραπέζι, έδωσε στον Λάζαρο ανοιχτά χέρια και χαμογέλασε. «Βλέπεις; Είναι πολύ απλό έργο για έναν άνθρωπο που μπορεί να πετάει για μισή νύχτα χωρίς ανάπαυση. Ο Κύριος έχει πραγματικά ευλογήσει τον λαό μου, με την απροσδόκητη παρουσία σου, Λάζαρε. Για σένα, θα είναι για πάντα ευγνώμονες.»

«Θεέ μου», δήλωσε ο Λάζαρος καθαρίζοντας το λαιμό του, «ίσως παρερμηνεύεις τις ικανότητές μου. Μπορώ να πετάω μισή νύχτα χωρίς ανάπαυση· ωστόσο, δεν μπορώ να κουβαλήσω άλλη μια ενώ πετώ—είναι πέρα από κάθε μου λόγο».

«Δεν περιμένω να κουβαλές κανέναν, οπουδήποτε». Ο Ντ'Αλσικούρ έβγαλε το στιλέτο του από τη θήκη και το κάρφωσε στο τραπέζι. «Είναι πολύ βαρύ φορτίο αυτό;»

Ο Λάζαρος στένεψε τα μάτια του κοιτάζοντας τη μαύρη λαβή της λεπίδας. «Αρα, δεν μου ζητάς να σώσω την Έντορα, καταλαβαίνω;»

Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τον Ντ'Αλσικούρ να κουνάει το κεφάλι του και να λέει: «Δεν είναι δική σου για να τη σώσεις, Λάζαρε. Μόνο οι Καλές Χάρες του Παντοδύναμου Κυρίου μπορούν να σου το προσφέρουν». Έσκυψε μπροστά και χτύπησε το δάχτυλό του στη λαβή του μαχαιριού. «Αυτό είναι όλο που χρειάζεσαι να κουβαλήσεις—είναι ελαφρύ σαν φτερό και κοφτερό σαν μάτι γερακιού. Πάρ' το».

«Κύριε, δεν το έχω ανάγκη», απάντησε ο Λάζαρος.

«Όχι· κανείς δεν μπορεί να βασιστεί μόνο στη δύναμη. Ο Ουγκόν είναι μεγαλόσωμος άντρας. Τώρα, θα την πάρεις μαζί σου, χωρίς να αφήσεις τίποτα στην τύχη.» Ο Ντ'Αλσικούρ έδειξε με το δάχτυλο τον Λάζαρο και του έκλεισε το μάτι.

«Μεγάλος είναι· για άλλη μια φορά, μην ανησυχείς. Όπως κάθε βράδυ, θα είναι μεθυσμένος και θα κοιμάται μόνος. Δεν θα ξυπνήσει από απαλά βήματα. Γι' αυτό, να είσαι γρήγορος και καθαρός· και βεβαιώσου ότι δεν θα αναπνέει πια. Άφησε το στιλέτο μαζί του, ώστε οι άντρες του να τον βρουν σκοτωμένο από τη δική μου λεπίδα. Τότε πρέπει να φύγεις από το ίδιο παράθυρο του πύργου και να πετάξεις πίσω σε μέν· θα περιμένει την ασφαλή επιστροφή σου.»

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του. «Κι όμως, Κύριε, είδα τον στρατό σου έξω από το κάστρο. Ήταν υπέροχο». Πώς μπορεί ο Λόρδος Χιούγκον να νικήσει τέτοιους αριθμούς αν τους τοποθετήσεις για να υπερασπιστείς το κάστρο σου; **Ίσως, αν το κάνετε αυτό, τότε δεν θα χυθεί αίμα.**

Ο Ντ'Αλσικούρ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ήταν ο στρατός μου, συγκεντρωμένος στις πύλες, αλλά ένα άτακτο και ανεπιθύμητο πλήθος. Όταν τα νέα διαδόθηκαν σε όλη την επαρχία, ήρθαν να σε πάρουν. Στην πραγματικότητα, οι πιστοί μου τάξεις έχουν μειωθεί σημαντικά και, ως επί το πλείστον, παραμένουν μέσα στο κάστρο. Και σε αντίθεση με εμένα, ο Ουγκόν ηγείται ενός αξιοσημείωτου στρατού - ίσως ακόμη μεγαλύτερου από τον όχλο που είδες. Συνολικά, έχω μικρή άμυνα σε περίπτωση που επιτεθεί». Το χωριό, έξω από το κάστρο, θα είναι το πρώτο που θα πέσει. Όπως συνηθίζει, θα λυπηθεί

καμία ζωή.

Ο Λάζαρος έψαξε πάνω από το τραπέζι, σκεπτόμενος εναλλακτικές λύσεις. «Τότε ίσως μπορέσεις να οδηγήσεις τους χωρικούς και τους στρατιώτες σου μακριά από το κακό—όπως έκανε ο Μωυσής με τον λαό του· και δεν θα χυθεί αίμα—»

«Όχι, Λάζαρε», παρενέβη, «δεν είμαι ο Μωυσής· και αυτή δεν είναι μια μακρινή γη του παρελθόντος. Είμαι υποτελής και υπηρέτης του βασιλιά — ένας απλός άρχοντας — και αυτές είναι οι γαίες μου και οι άνθρωποί της. Δεν έχουμε πού να πάμε. Γεννηθήκαμε σε αυτή τη γη· καλλιεργούμε αυτή τη γη· και θα ταφούμε στις σκιές των προγόνων μας — αυτό είναι το σπίτι μας. Αν διατάξω τον λαό μου να εγκαταλείψει ό,τι αγαπάει και να επιτρέψει στον Χιούγκον να κάψει τα σπίτια τους και να βεβηλώσει τους τάφους των πατέρων, των αδελφών και των γιων τους, που πέθαναν στα χέρια του, τότε θα στραφούν εναντίον μου — χωρικοί και στρατιώτες. Και δεν θα μπορούσα να τους μισήσω γι' αυτό.»

Κοίταξε μέσα από τα τείχη, ζυγίζοντας ποια περαιτέρω διέξοδο του απέμενε. «Κύριέ μου, αν έχεις τόσο λίγους ανθρώπους, τότε γιατί χρειάζεσαι την ίδια ποσότητα γης που χρειάζεσαι, ενώ είχες πολλούς; Ίσως θα μπορούσες να κάνεις ειρήνη μαζί του προσφέροντάς του ένα μέρος γης, το οποίο δεν χρειάζεσαι πλέον. Και ίσως θα μπορούσες να στείλεις τον επίσκοπο να κανονίσει τη συμφωνία και να τον κάνει να απελευθερώσει την Έντορα. Και χωρίς αίμα—»

«Κανείς δεν μπορεί να κάνει ανταλλαγή με τον Χιούγκον. Επιθυμεί όλες τις γαίες μου -και το κεφάλι μου- και δεν θα συμβιβαστεί με τίποτα λιγότερο. Είναι πέρα από κάθε λογική. Επιπλέον, ο επίσκοπος έφυγε, αφήνοντάς με μόνο με έναν φτερωτό άντρα και ένα στιλέτο.»

«Διέφυγε; Γιατί έφυγε τρέχοντας ο Σεβασμιότατος;»

Ο Ντ'Αλσικούρ πήρε μια ανάσα και χαμογέλασε κοφτά. Γύρισε τα μάτια του, ένωσε τα δάχτυλά του και εξήγησε, σχεδόν απρόθυμα, «Λοιπόν, επειδή επέμεινα σε αυτόν, να κανονίσει ένα άλλο είδος συμφωνίας: μια συμφωνία που θα περιλάμβανε ένα είδος άτυπης έρευνας, η οποία, όπως υπέθεσα, θα μπορούσε να χρησιμεύσει για να καταστείλει τις αυξανόμενες υποψίες και να καθησυχάσει τις ανησυχίες του λαού μου». Ο Ντ'Αλσικούρ κοίταξε αυστηρά τους στρατιώτες στον τοίχο, οι οποίοι έγνεψαν καταφατικά με ένα ειλικρινές βλέμμα.

Ο Λάζαρος ρώτησε: «Η Ιερά Εξέταση αφορούσε εμένα—με τον Σεβασμιότατο και τον γραμματέα, έτσι δεν είναι;»

Ο Ντ'Αλσικούρ έγνεψε καταφατικά. «Εκ μέρους του λαού μου, ζήτησα από έναν εκπρόσωπο της Εκκλησίας να διακηρύξει ότι δεν είσαι ο Διάβολος, αλλά ένας απλός ιπτάμενος άνθρωπος». Καθάρισε δυνατά τον λαιμό του. «Στη μακρά παραμονή του στο κάστρο, και υπό συνεχή φρουρά για την ασφάλειά του, να ξέρετε, βρήκε τον χρόνο να συνέλθει από την ευαίσθητη θέση μας. Η αιτία είναι τώρα ξεκάθαρη, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος κοίταξε αλλού.

Ο Ντ'Αλσικούρ συνέχισε: «Παρ' όλα αυτά, κατέφυγε στην Αβινιόν με τις ανησυχίες του». Σήκωσε τους ώμους του. «Δεν είχα άλλη λύση. Δεν μπορούσα να τον αφήσω να διατάξει να σε κάψουν σε πάσσαλο».

Ο Λάζαρος συνοφρυώθηκε. «Η Αυτού Εξοχότητα ήθελε να με κάψει; Κι όμως, με βρήκε ιπτάμενο άνθρωπο. Μόνο που ο γραμματέας είπε το αντίθετο.»

«Δεν πειράζει· δεν θα σε ενοχλήσουν πια. Είσαι υπό την προστασία μου· και ο λαός μου νιώθει τώρα άνετα με έναν απλό Χριστιανό ιπτάμενο άνθρωπο ανάμεσά τους». Στράφηκε προς τον φρουροί, οι οποίοι στέκονταν ακουμπισμένοι στον τοίχο, και τους απευθύνθηκαν: «Δεν είναι αλήθεια αυτό;»

Απάντησαν σαν ένας· «Ναι, Κύριε».

«Κι όμως με θεωρείς Διάβολο;» τον ρώτησε ο Λάζαρος.

«Σημασία έχει», απάντησε με μια γρήγορη στροφή του λαιμού του, «μόνο να είσαι ασφαλής».

«Αν θέλετε, Θεέ μου, έχει σημασία για μένα.»

Ο Ντ'Αλσικούρ αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του. «Πολύ καλά· ομολογώ ότι, στην αρχή, όταν ένας από τους στρατιώτες μου έστειλε μήνυμα για τη σύλληψή σας, πίστεψα ότι μπορεί—εμμ, ότι ίσως να ήσουν—ο Διάβολος, αιχμάλωτος.» Σήκωσε τους ώμους του. «Η ανάμνησή του Η εικόνα σου ήταν αρκετά πολύχρωμη, για να μην πω τίποτα άλλο. Καθώς με έβαλε να σε καταλάβω, ήσουν ένα ολόκληρο κεφάλι ψηλότερος από τον ψηλότερο από τους άντρες μου, με τερατώδη φτερά δράκου και δόντια τόσο μεγάλα που μπορούσαν να καταβροχθίσουν ακόμη και μια αγελάδα. Απλώς λόγια χωρίς αξία ήταν. Αργές σαν φλυαρίες, όπως έμαθα έκτοτε από τη σύντομη παραμονή σου.» Έδωσε ένα χέρι που σε έδειξε πάνω από τον Λάζαρο και γέλασε. «Κοίταξέ με. Δεν είσαι ο Διάβολος - ή οποιοσδήποτε Διάβολος - απλώς ένας ιπτάμενος άνθρωπος.»

Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του. «Κι όμως, αν με υποστήριξες ότι είμαι ο Διάβολος, τότε γιατί με άφησες να μπω στο σπίτι σου;»

Έψαξαν ο ένας στα μάτια του άλλου.

Ο Ντ'Αλσικούρ σηκώθηκε απότομα, ένωσε τα χέρια του πίσω του και περπατούσε στο πάτωμα καθώς συνέχιζε ένα μάτι στον Λάζαρο. Έπειτα σταμάτησε απότομα και γύρισε ανάποδα για να αντικρίσει πλήρως τον Λάζαρο, λέγοντας: «Ναι· και γιατί, ένας θεοσεβούμενος άνθρωπος σαν εμένα, να προσκαλέσει όλους όσους είναι ανόσιοι, καθώς Ο ίδιος ο Διάβολος, στο ίδιο του το σπίτι;» Χαμογέλασε, ακούμπησε χαλαρά στον τοίχο και επαίνεσε τον Λάζαρο: «Είσαι πολύ έμπειρος στην πειθαρχία του διαλόγου και αφήνεις λίγο χώρο για άσκοπες κουβέντες. Μου φαίνεται ότι μπορείς να ξεπεράσεις ακόμη και τον επίσκοπο, στον διάλογο και στη διχόνοια». Πήρε μια ανάσα και πήρε μια πιο ειλικρινή στάση. «Παρ' όλα αυτά, δεν ήταν τόσο δύσκολη απόφαση για μένα, αφού δεν είχα άλλο μάθημα από το να επιμένω σε ακροατήριο» μαζί σου. Αν ήσουν ο Διάβολος, όπως είχαν ισχυριστεί οι στρατιώτες μου, τότε κατάλαβα ότι ίσως ήσουν πολύ πρόθυμος να μου προσφέρεις ένα είδος συμφωνίας και ίσως να μου προσφέρεις επιλογές που δεν θα μπορούσα να έχω.

Ο Λάζαρος τον ρώτησε, με μια αυξανόμενη ανησυχία στη φωνή του, «Τι είδους—εμμ, αν θέλετε—τι είδους συμφωνία;»

«Σίγουρα, μια συμφωνία που θα έσωζε τις ζωές του λαού μου—σε αντάλλαγμα για τις δικές μου, φυσικά», παραδέχτηκε ο Ντ'Αλσικούρ, ξαναπαίρνοντας τη θέση του απέναντι από τον Λάζαρο.

Ο Λάζαρος καθάρισε τον λαιμό του και δήλωσε σοβαρά: «Ίσως ο Διάβολος ... να σου πάρει κάτι περισσότερο από τη ζωή, Κύριε. Τι θα γίνει με την ψυχή σου;»

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά. «Ναι· η ψυχή μου, σε αντάλλαγμα για τη νίκη επί του Χιούγκον και την αιώνια προστασία της γης και του λαού μου από χασάπηδες σαν κι αυτόν». Έσφιξε τα χέρια του μπροστά του και χαμογέλασε, λέγοντας με χαρά: «Ωστόσο, με τη Χάρη του Θεού, η συμφωνία δεν επρόκειτο να γίνει, αφού δεν είσαι ο Διάβολος, αλλά απλώς ένας φτερωτός Χριστιανός που μπορεί επίσης να σώσει τους συγχριστιανούς μου από την άθλια εξάπλωση του Χιούγκον!» Κούνησε τις γροθιές του στο ταβάνι και φώναξε χαρούμενα δυνατά: «Στο όνομα του Χριστού, οι προσευχές μου έχουν εισακουστεί από το θεόσταλτο δώρο Του, έναν ιπτάμενο άνθρωπο που μπορεί να μας ελευθερώσει από τον Διάβολο, που είναι ο Χιούγκον, και να προστατεύσει τον καλό μου λαό από το αυξανόμενο κακό του! Αληθινά, ο Κύριος κινείται με θαυμαστούς τρόπους». Στράφηκε στους στρατιώτες του. «Δεν το κάνει;»

«Ναι, Κύριε», απάντησαν με ευλάβεια.

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του και έκλεισε για λίγο τα μάτια του, ζυγίζοντας τη στιγμή στο μυαλό του. «Κι όμως, εσύ επιμένεις να πάρω τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου.»

Ο Ντ'Αλσικούρ έσφιξε τα χείλη του και έγνεψε καταφατικά. «Παρά τις καλές και θεοσεβείς προθέσεις για μια τέτοια επιχείρηση, κατάλαβα ότι μπορεί να έχετε επιφυλάξεις.» Έβαλε το χέρι του στο γιλέκο του και έβγαλε ένα πουγκί που κουδούνιζε. «Είμαι επίσης έτοιμος να σας προσφέρω γενναϊόδωρη αποζημίωση.» Κούνησε το πουγκί. «Τριάντα τρία χρυσά νομίσματα από τη Γενουατική εποχή θα έπρεπε να μετριάσουν τέτοιες ανησυχίες, έτσι δεν είναι;» Χαλάρωσε τα λουράκια του πουγκιού και έριξε τα βαριά χρυσά νομίσματα στο τραπέζι ανάμεσά τους, προσθέτοντας: «Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν κερδίζουν ποτέ τόσα πολλά σε όλη τους τη ζωή. Ωστόσο, είναι όλα δικά σου όταν επιστρέψεις με ασφάλεια. Είμαι άνθρωπος της τιμής και ο λόγος μου είναι ειλικρινής.» Χαμογέλασε και έσκυψε προς τον Λάζαρο, ρωτώντας: «Τώρα, τι λες για τον μισθό μιας ζωής για μια απλή δουλειά;» Ο Ντ'Αλσικούρ σήκωσε τα φρύδια του και περίμενε την απάντηση του Λάζαρου.

Ο Λάζαρος έριξε ένα επιφυλακτικό βλέμμα ανάμεσα στο στιλέτο που ήταν γυρισμένο προς τα κάτω, με την αιχμή του βυθισμένη στην επιφάνεια του τραπεζιού, και το σωρό από μερικώς λαμπερό χρυσό, που βρισκόταν στη μακριά σκιά του μαχαιριού. Κούνησε το κεφάλι του και γύρισε αλλού. «Δεν μπορούν όλα να ανταλλαχθούν, Θεέ μου.» Τον κοίταξε ξανά και σήκωσε τα χέρια του με φαινομενική σύγχυση. «Είπες ότι ήσουν πρόθυμος να προσφέρεις την ψυχή σου, ενώ δεν είναι δική σου να την προσφέρεις· και τώρα επιμένεις ότι παίρνω τη ζωή ενός ανθρώπου ενώ δεν είναι δική μου να την πάρω.» Έβαλε τα χέρια του στην αγκαλιά του και αναστέναξε. «Συγχώρεσέ με, Κύριε· κατά πάσα λογική, δεν μπορώ να κάνω αυτό που μου ζητάς.»

Το πρόσωπο του Ντ'Αλσικούρ έπεσε. Σφίχτηκε το σαγόνι του καθώς επέστρεφε τα κέρματα στο πορτοφόλι του. Έσφιξε τα λουράκια, έβαλε το πορτοφόλι κάτω από το γιλέκο του, έπλεξε τα δάχτυλά του στο τραπέζι,

και κοίταξε βαθιά στο πρόσωπο του Λαζάρου . Έπειτα έσπασε τη σύντομη σιωπή, ρωτώντας τον: «Λάζαρε, έχεις ακούσει ποτέ για την ιστορία των τριών προφητών και του φιδιού;» «Δεν το έχω κάνει», παραδέχτηκε ο Λάζαρος.

«Τότε πρέπει να σου το πω», δήλωσε, βολευόμενος πιο άνετα στη θέση του. Κοίταξε πάνω από τον ώμο του Λαζάρου σαν να κοιτούσε μακριά. «Έγινε ως εξής—»

«Κάποτε, υπήρχαν τρία αδέρφια που ήταν προικισμένα με προφήτες του Θεού. Ο μεγαλύτερος ήταν τυφλός, αλλά ευλογημένος με οξεία ακοή. Ήταν σε θέση να ακούσει κάθε μορφή κακού από τις μεγαλύτερες αποστάσεις. Ο μεσαίος αδελφός ήταν προικισμένος με εξαιρετική όραση. Ήταν σε θέση να δει κάθε πιθανότητα και να αλλάξει την πορεία του πεπρωμένου εξαιτίας αυτής. Και ο μικρότερος αδελφός ήταν ένας άνθρωπος που μιλούσε λίγα λόγια, αλλά ήταν προικισμένος με μια ασυνήθιστη γλώσσα, έτσι ώστε να μπορεί να μιλάει με αγγέλους.»

Ένα πρωί, τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια ετοίμασαν ένα ωραίο γεύμα και, αφού ο νεότερος έμεινε χωριστά από αυτούς, ξεκίνησαν να φέρουν τον αδελφό τους από ένα κοντινό χωριό. Καθώς περπατούσαν στο μοναδικό πεπατημένο μονοπάτι ανάμεσα στα δύο χωριά, ο τυφλός αδελφός σταμάτησε και έδωσε προειδοποίηση, λέγοντας: «Ακούω την παρουσία του κακού στην κορυφή του επόμενου λόφου - είναι ένα έτοιμο φίδι, που караδοκεί».

Ο μεσαίος αδελφός έψαξε το μονοπάτι και απάντησε: «Ναι, έτσι είναι». Ωστόσο, βλέπω έναν ελικοειδή δρόμο μέσα από το δάσος—έναν που θα μας οδηγήσει με ασφάλεια στο χωριό του αδελφού μας.

Ο μεγαλύτερος παραπονέθηκε: «Δεν ξέρω το πλατύ δάσος όπως το ίσιο και στενό μονοπάτι. Ίσως θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε και να σκοτώσουμε το φίδι πριν μας χτυπήσει». Ανησυχώντας για το φίδι, πρόσθεσε: «Ωστόσο, επειδή είμαι τυφλός, θα περιμένω εδώ όσο το σκοτώνεις».

Φοβούμενος επίσης το φίδι, ο άλλος απάντησε: «Ίσως δεν θα έπρεπε να σκοτώσουμε ένα από τα πλάσματα του Θεού, αφού μας έχει προικίσει με οξυμένες αισθήσεις για να το αποφεύγουμε; Και αφού είσαι τυφλός, μπορεί να σε χτυπήσει όσο προσπαθώ». Συμφώνησαν μεταξύ τους, βρίσκοντας καλό λόγο να αποφύγουν εντελώς το φίδι και γλίστρησαν στο δάσος, καθ' οδόν προς το χωριό.

Εκείνη την παραμονή, και τα τρία αδέρφια επέστρεψαν στο μονοπάτι του χωριού, εντελώς εκτός εαυτού, εν αναμονή της επερχόμενης γιορτής, και αγνοώντας όλα όσα τους περίμεναν. Αμέσως, το φίδι πήδηξε έξω και χτύπησε τη φτέρνα του μικρότερου. Τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια τον έσπυσαν σε ασφαλές μέρος και τον φρόντισαν κάτω από μια συκιά. Μετά από αυτό, ο καθένας κατηγορήσε τον άλλον για την ατυχία του μικρότερου αδελφού τους.

Ο μεσαίος αδελφός επιτίμησε τον πρεσβύτερο: «Ήξερες ότι το φίδι ήταν στο μονοπάτι, κι όμως, όταν επιστρέψαμε, δεν το άκουσες! Τώρα, ο αδελφός μας είναι χτυπημένος!»

Ο μεγαλύτερος αδελφός επέπληξε τον μεσαίο: «Και ήξερες ότι το φίδι ήταν κι αυτό στο μονοπάτι, αφού αρνήθηκες να το σκοτώσεις όταν το ρώτησα αυτό από εσάς! Τώρα, ο αγαπητός μας αδελφός είναι κοντά στο θάνατο!

Τότε, ο νεότερος φώναξε με γλώσσες και τρόμαξε τους άντρες, κάνοντάς τους να σωπάσουν. Τους είπε ότι ένας άγγελος του μίλησε λέγοντας: «Ήταν ο Θεός, που έβαλε το φίδι στο μονοπάτι, για να ξέρει ποιος είναι άξιος να περπατήσει το δρόμο. Και αφού ευλόγησε τους αδελφούς σου με ένα οξύ μυαλό για να γνωρίσουν το Κακό, όμως δεν έδειξαν καμία επείγουσα ανάγκη ή καθήκον να το απομακρύνουν. Διακήρυξε, από εδώ και στο εξής, ότι το φίδι θα γίνει σαν δράκος κάτω από τα πόδια, που χτυπάει στα πόδια κάθε χωρικού, μέχρι να σκοτωθεί.

Μόλις το άκουσαν αυτό, τα δύο αδέρφια πετάχτηκαν όρθια και χτύπησαν τους θάμνους, κυνηγώντας το φίδι πάνω κάτω στο μονοπάτι μέχρι που τελικά το σκότωσαν. Και ως μαρτυρία, έφεραν το κουφάρι του πίσω στη συκιά, μόνο και μόνο για να διαπιστώσουν ότι ο αδελφός τους ήταν νεκρός.

Με τους αγκώνες του τώρα ακουμπισμένους στο τραπέζι και τα δάχτυλά του ακόμα ενωμένα, ο Ντ'Αλσικούρ μελέτησε προσεκτικά το πρόσωπο του Λάζαρου καθώς εξηγούσε: «Όπως συνέβη και με τους τρεις αδελφούς, η έλλειψη καθήκοντός τους στη σφαγή του κακού έγινε το ίδιο το κακό που σκότωσε τον αδελφό τους. Και όπως ακριβώς το φίδι ζει μόνο για να χτυπάει και να αφαιρεί από κάθε καλό άνθρωπο· «Ομοίως, ο Χιούγκον κάνει το ίδιο». Χτύπησε απαλά το τραπέζι. «Άκουσέ με, Λάζαρε· μόνο εσύ μπορείς να πλησιάσεις το φίδι και να το σκοτώσεις. Αν αρνηθείς, τότε εκατοντάδες καλοί άντρες, γυναίκες και παιδιά θα χαθούν. Και ο Χιούγκον θα συνεχίσει να σκοτώνει μέχρι το τέλος των ημερών του. Ως ιπτάμενος άνθρωπος του Θεού και υπηρέτης στον Καλό Του Στρατό, πρέπει να αναγνωρίσεις την εξαιρετικό δώρο και ύψιστο καθήκον να σώσει τον λαό Του από το κακό. Με συγκεντρώνεις; Αυτό είναι το θεϊκό σου καθήκον, σήμερα.

Ο Λάζαρος θύμωσε και γύρισε την πλάτη του όταν ο Ντ'Αλσικούρ κινήθηκε απότομα για να κατευνάσει τις ανησυχίες του. «Όχι, άκουσέ με καθαρά, Λάζαρος. Σκότωσε αυτόν τον δαίμονα, Χιούγκον, και θα σε διορίσω προσωπικό μου κυβερνήτη στο κάστρο και τα εδάφη του Γκίλνταρντ, παρέχοντάς σου συνολικά έναν αξιόλογο στρατό για να διατηρήσεις την κυριαρχία στην περιοχή. Αμέσως, δεν θα σου λείψει τίποτα για το υπόλοιπο της ζωής σου. Όλα αυτά θα σου τα δώσω, για κάτι που μπορείς εύκολα να πετύχεις σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Ο λόγος μου είναι δεσμευτικός για όσο ζούμε και οι δύο, αρκεί να με υπηρετείς.»

«Κι όμως, μου ζητάς να σκοτώσω», παρενέβη ο Λάζαρος, κοιτάζοντας ακόμα το στιλέτο. «Ίσως υπάρχει

«Με κάποιον άλλο τρόπο—μια δίκαιη και κατάλληλη συμφωνία μεταξύ σας;» Έσκυψε μπροστά, επιμένοντας: «Δεν μπορώ να πάρω τη ζωή αυτού του ανθρώπου, Λόρδε Ντ'Αλσικούρ— απλά δεν μπορώ». Ο ευγενής χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. Το μαχαίρι έπεσε στο πλάι. «Για όνομα του Θεού!» Σηκώθηκε. «Έχετε καθόλου αίσθημα καθήκοντος ή συμπόνιας για τους Χριστιανούς συνανθρώπους σας;»

Ο Λάζαρος χαμήλωσε το βλέμμα του σε ταπεινή απάντηση: «Αν σε ευχαριστεί, Κύριε, στις εντολές που έδωσε ο Μωυσής, είναι μεγάλη αμαρτία να αφαιρείς τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου » . επίσης γραμμένο: Μη φοβάστε εκείνους που μπορούν να σκοτώσουν το σώμα, αλλά όχι την ψυχή. Να φοβάστε μόνο αυτό που μπορεί να καταστρέψει και τα δύο. Πώς μπορώ να δείξω καθήκον ή συμπόνια για τον συνάνθρωπό μου και να τον σκοτώσω; Πώς μπορώ να υπηρετώ τον Θεό και να αρνούμαι την κυριαρχία Του στο ίδιο;

Ο Ντ'Αλσικούρ γύρισε προς τους φρουρούς του, σήκωσε τα χέρια του και τα άφησε να πέσουν. Τους κοίταξε, φανερά αποσβολωμένος. «Τι σημάδι είναι αυτό—ότι ίσως με βασανίζει μια κατάρρα;» Έσφιξε το χέρι του στον Λάζαρο καθώς τους παραπονιόταν: «Είναι εδώ—στο ίδιο μου το κάστρο—η απόλυτη απάντηση σε αυτόν. Αυτό το μοναδικό ζευγάρι φτερών μπορεί να σταματήσει τον δαίμονα, τον Χιούγκον, όταν ολόκληρος ο στρατός μου δεν μπορεί. Πώς γίνεται να είχα την τύχη να βρω έναν ιπτάμενο άνθρωπο, μόνο και μόνο για να μάθω ότι ο ζήλος της πίστης του τον κάνει άκαρπο μπροστά στο Κακό;» Κοίταξε το ταβάνι. «Θεέ μου, έχω χάσει τόσους πολλούς καλούς ανθρώπους μέχρι στιγμής! Μήπως αυτό είναι σαν δοκιμασία του Ιώβ;» Ρώτησε τους στρατιώτες του με δυσπιστία: «Μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερος κακός οιδωνός για έναν λαό από αυτόν;»

Οι στρατιώτες χαμήλωσαν τα βλέμματά τους.

Ο Ντ'Αλσικούρ χτύπησε τις παλάμες του στο τραπέζι και έσκυψε προς τον Λάζαρο, γκρινιάζοντας: «Πολύ καλά λοιπόν. Ήδη εξαιτίας σου, έχασα πολλούς ικανούς στρατιώτες, πολλά τρόφιμα και προμήθειες, και πολύτιμο χρόνο. Και με την επικείμενη επίθεση του Ουγκόν , δεν θα μπορούσα να αντέξω την απώλεια κανενός από αυτούς!»

Ο Ντ'Αλσικούρ συνέχισε ήρεμα: «Ωστόσο, επειδή αυτές οι απώλειες προέρχονται από τις δικές μου αποφάσεις, δεν έχω άλλη επιλογή από το να τις αποδεχτώ. Άλλωστε, δεν μπορώ δικαιολογημένα να θεωρήσω την καλή σας πίστη περιφρόνηση για τη δική μου θέληση. Ωστόσο, αυτή η απόφαση σίγουρα θα βαρύνει εσάς , καθώς φέρνει βέβαιο και τρομερό θάνατο σε εκατοντάδες Χριστιανούς, κυρίως γυναίκες , παιδιά και ηλικιωμένους». Έπειτα, έγνεψε κατηγορώντας τον Λάζαρο. «Και ας θυμάται για πάντα η Ιστορία ότι ένας μοναδικός και εγωιστής ιπτάμενος άνθρωπος - ο Λάζαρος Γκόγκου - τους σκότωσε όλους με το ισχυρό σπαθί της αυτοδικαίωσης!» Άρπαξε το σιλέτο από το τραπέζι και το έβαλε στη θήκη, προσθέτοντας, με ένα βλέμμα περιφρόνησης, «Ένα σπαθί τέτοιας έκτασης - τέτοιου διαμετρήματος - που δεν χρειάζεται να το κραδάνεις ούτε για να σκοτώσεις χιλιάδες!» Γύρισε και όρμησε προς την πόρτα, φωνάζοντας απ' έξω, «Φρουρά!»

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε διάπλατα καθώς ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ και οι στρατιώτες του έφυγαν από το δωμάτιο, αφήνοντας τον Λάζαρο να συλλογιστεί τις πιθανές υποχρεώσεις και τις επακόλουθες προσδοκίες, οι οποίες

θα μπορούσε να συνοδεύσει οποιονδήποτε προκαθορισμένο, Χριστιανό ιπτάμενο.

~*~

Έξω από τα τείχη του κάστρου, ο μανδύας της νύχτας πλανιόταν από την ανατολή και ο μαραμένος ήλιος έριχνε τις τελευταίες του ακτίνες για να σηματοδοτήσει άλλη μια παραμονή από τη σύλληψη του Λαζάρου. Στον ουρανό, τα πρώτα αστέρια του λυκόφωτος διαπερνούσαν τα λεπτά σύννεφα και την κατακόκκινη κουβέρτα τους, του ηλιοβασιλέματος. Και πάνω από τη γη των μακριών σκιών και των νυσταγμένων κοιλοτήτων—ακριβώς δυτικά του κάστρου του Ντ'Αλσικούρ και, ούτε καν λεύγα μέσα από σκοτεινά χωράφια και πυκνά δάση—ένας έτοιμος στρατός από περίπου τρεις χιλιάδες ιππείς και πεζούς παρατάχθη η βραχώδης κοίτη ενός φιδιού φαραγγιού. Στην κορυφή της ελικοειδούς στήλης, ένας μεγαλόσωμος ιππότης καθόταν στη σέλα του. Με το γείσο του κράνους του σηκωμένο, προσάρμοσε τα εξαρτήματα της πανοπλίας πάνω από τις γροθιές και τους βραχίονες του - ήταν ο Ουγκόν της Μπορμπονέζ. Δύο ιππότες τον συνόδευαν.

Στα αριστερά του Χιούγκον, ένας ιππότης έδειξε την ρεματιά προς μια στροφή. «Θεέ μου, επιστρέφει».

Ο Υγκόν έστρεψε την προσοχή του σε έναν ανιχνευτή που προχωρούσε, ο οποίος οδήγησε το άλογό του κάτω από ένα απότομο ανάχωμα και ισοπεδώθηκε στον πάτο του φαραγγιού. Έπειτα, άρχισε να καλπάζει καθώς ο Υγκόν αναρωτήθηκε φωναχτά: «Και ο Διάβολος του Ντ'Αλσικούρ δεν σκότωσε το αγόρι;» Έριξε ένα στενό βλέμμα ανάμεσα στους δύο ιππότες του. «Ή είναι καλός οιωνός, ή ένα μεγάλο κακό, καλοκρυμμένο». Μελέτησε τον βιαστικό ανιχνευτή που προχωρούσε και ενημέρωσε τους άντρες του: «Κουβαλάει κάτι πάνω του. Να είστε έτοιμοι». Οι δύο στρατιώτες άρπαξαν τα σπαθιά τους και παρακολούθησαν τον νεαρό άνδρα να πλησιάζει. Ο ανιχνευτής κρατούσε ένα δεμάτι ύφασμα στο ένα χέρι, πιέζοντάς το σταθερά στο πλευρό του.

Ο στρατιώτης στα δεξιά του Χιούγκον πρότεινε: «Ίσως είναι τραυματίας;»

Ο Χιούγκον κούνησε το κεφάλι του. «Κάθεται πολύ όρθιος για ένα τέτοιο τραύμα· και το άλογό του ιππεύει δυνατά». «Να είστε έτοιμοι για απάτη ή για πέπλο του ίδιου του Διαβόλου». Καθώς ο ανιχνευτής προχωρούσε, οι δύο ιππότες κατέβασαν τα γείσα τους και τράβηξαν τα σπαθιά τους. Ο Χιούγκον κάθισε ασυγκίνητος.

Ο ανιχνευτής επιβράδυνε, το άλογό του φυσούσε δυνατά.

Ο Χιούγκον αντιμετώπισε την καθυστέρηση που είχε. «Το κάστρο δεν βρίσκεται στο Αγγλικό Βασίλειο, αγόρι μου». «Συγχώρεσέ με, Κύριε», είπε ο λαχανιασμένος ανιχνευτής. «Ο υπηρέτης ήταν ηλικιωμένος και άργησε να φτάσει. Ήταν μια μεγάλη βόλτα από το κάστρο μέχρι το δασικό όριο γι' αυτόν.»

«Έξω, λοιπόν· τι λέει ο υπηρέτης;»

Ο ανιχνευτής έφερε το άλογό του πιο κοντά στον Χιούγκον και έγειρε στο άλογό του, πήρε μια ανάσα και ψιθύρισε: «Ο αστρολόγος σας λέει αλήθεια για τα οράματά του, Κύριε. Αληθινά, ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ έχει συλλάβει έναν φτερωτό διάβολο. Τον φροντίζει υπό αυστηρή φρουρά, σε ένα από τα κελιά του κάτω διαδρόμου, καλωσορίζοντάς τον ως διακεκριμένο φιλοξενούμενο. Επίσης, ο Επίσκοπος έχει

εξέδωσε επίσημο διάταγμα, με εξουσιοδότηση της Αγίας Έδρας, ισχυριζόμενο ότι επρόκειτο για χριστιανό ιπτάμενο άνδρα. Ωστόσο, ο επίσκοπος έχει έκτοτε εξαφανιστεί. Ο υπηρέτης έδωσε επίσης τον λόγο του, λέγοντας, «Ότι αν επιτεθείτε στο κάστρο αρκετά σύντομα, τότε οι άμυνες του λόρδου Ντ'Αλσικούρ δεν θα είναι έτοιμες». Το αγόρι έγενεψε καταφατικά. «Πιστεύω ότι λέει αλήθεια, Κύριε. Δεν είδα το κάστρο υπό ισχυρή φρουρά. Επίσης, οι αγρότες παραμένουν στο χωριό και δεν δείχνουν καμία ανησυχία». Και δεν είδα καμία περιπολία κατά μήκος της δασικής γραμμής ή πέρα από αυτήν — τίποτα, εκτός από έναν λαγό στο δάσος.

Ο Χιούγκον έγενεψε προς το πακέτο στο χέρι του ανιχνευτή. «Αρα μου έπιασες έναν λαγό;»

«Ω! Όχι, Θεέ μου», αντέκρουσε ο ανιχνευτής, δίνοντας στον Χιούγκον το πακέτο. «Σταμάτησα για το τίποτα. Είναι ένα δώρο από τον υπηρέτη, ο οποίος καλωσορίζει την προέλασή σας. Είναι ένα δείγμα της εκτίμησης και της αφοσίωσής του. Φρόντισε να συμπεριλάβει πολλά για εσάς και τους άλλους και είπε ότι έχει έτοιμο ένα συμπόσιο για εσάς και τους άντρες σας.»

Ο Χιούγκον ζύγισε το πακέτο στο χέρι του πριν ξεδιπλώσει το ύφασμα για να αποκαλύψει στρώσεις από φέτες χοιρινού κρέατος. Μύρισε το κρέας και έγενεψε καταφατικά πριν ρωτήσει τον ανιχνευτή: «Ένα ωραίο κομμάτι φαγητού πριν από τη μάχη, τι νομίζεις;»

«Ω, ναι, Θεέ μου· μάλλον, καταλαβαίνω», παραδέχτηκε ο νεαρός με ένα χαμόγελο, «και το ετοίμασε στην κουζίνα του εχθρού του». Κοίταξε τους δύο ιππότες του Χιούγκον για σημάδια κοινής ευθυμίας, αλλά βρήκε μόνο έντονα βλέμματα. Έβγαλαν τα σπαθιά τους από την τσέπη.

Ο Χιούγκον απάντησε στο αγόρι: «Ακριβώς, όπως λες —φαγητό από τον εχθρό μου». Ξαναδίπλωσε το ύφασμα και του πέταξε το πακέτο πίσω. «Λοιπόν, χορτάσε.»

Το αγόρι κατάπιε με δυσκολία. «Θεέ μου;»

«Γνωρίζετε αυτόν τον καλό δούλο καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον εδώ, αφού τον είδατε και τον μιλήσατε —και τον κοιτάξατε κατάματα. Δεν τον βρήκατε καλόπιστο;»

«Ναι, κι όμως μου είπε ότι το δώρο προοριζόταν ειδικά για σένα—ότι δεν θα έτρωγα κρέας στην πορεία.»

«Ωστόσο, δεν είσαι στον σωστό δρόμο· αφού τώρα είσαι εδώ μαζί μου. Και είπε ότι υπήρχαν πολλά και για τους άλλους, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, Θεέ μου.»

«Τότε σου προσφέρω κρέας και χορτάτη κοιλιά πριν από τη μάχη. Φάε!»

Ο ιππότης στα δεξιά του Χιούγκον παραπονέθηκε: «Είναι μόνο ένα αγόρι, Κύριε. Υπάκουσε σε κάθε εντολή σας.»

Ο στρατιώτης στα αριστερά του Χιούγκον αντέκρουσε τον άλλον: «Αν υπάκουε σε κάθε εντολή του Κυρίου μου, τότε το αγόρι τώρα θα μασούσε το κρέας του, έτσι δεν είναι;»

«Πράγματι», συμφώνησε ο Χιούγκον. «Φάε από το κρέας, αγόρι! Φάε όσο θέλεις.»

Ο ιππότης στα δεξιά του γύρισε τα μάτια του και γύρισε αλλού, καθώς ο ιππότης στα αριστερά γέλασε και χτύπησε τα χείλη του στον ανιχνευτή. Ο νεαρός άνοιξε το ύφασμα και καταβρόχθισε το

προσφορά.

Ο Χιούγκον γύρισε να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του καθώς παρατήρησε την τελευταία λάμψη του δύοντος ήλιου. «Με Χριστέ, η Αυτού Αγιότητα, και ο καλός μου αστρολόγος, με την Σεληνιακή του Πλάκα, το Πεπρωμένο είναι μαζί μας. Γύρισε πίσω στους ιππότες του. «Και όταν τα εδάφη του Ντ'Αλσικούρ ενωθούν κάτω από τη σημαία μου, και οι δύο περιοχές θα γίνουν μια ενιαία μεγάλη επαρχία, μόνο και μόνο για να υπηρετήσουν το θέλημα του Θεού ως μια έτοιμη και ακλόνητη δύναμη στην υπεράσπιση της Γαλλίας από την Αυτού Μεγαλειότητα». Ο Ουγκόν οδήγησε το άλογό του προς τη δύση του ηλίου, επιθεώρησε τον στρατό του και έδωσε διαταγές στον ιππότη στα δεξιά του. «Θέλω να βεβαιωθείτε ότι τα κάρρα με τα πυρομαχικά είναι ασφαλή για γρήγορη προέλαση. Περιμένω από τους άντρες σας να τοποθετήσουν τη σειρά των κάρρων πολιορκίας πριν οι τοξότες του Ντ'Αλσικούρ βρεθούν πάνω στα τείχη. Την ίδια στιγμή, θα έχετε τα έμβολα στη θέση τους.» Έπειτα διέταξε τον ιππότη στα αριστερά του: «Και θα βάλεις τους άντρες σου να εκκενώσουν το χωριό και να οδηγήσουν τους αγρότες προς το κάστρο, κρατώντας τους σε κοντινή απόσταση από τους τοξότες του Ντ'Αλσικούρ, ενώ ένα μέρος των ισχυρότερων στρατιωτών σου θα ενισχύσει το κλείδωμα των πυλών. Τώρα, ενημέρωσε τις τάξεις ότι θα προχωρήσουμε.»

Αφού οι δύο Λοχαγοί του Χιούγκον έφυγαν τρέχοντας από το πλευρό του, γύρισε το άλογό του και παρατήρησε τον ανιχνευτή, ο οποίος έτρωγε μια μπουκιά κρέας. Χτύπησε τα δάχτυλά του και έγενεψε, και Ο νεαρός υπάκουσε στην χειρονομία του, ξαναδιπλώνοντας το ύφασμα και παραδίδοντας το πακέτο. Ο Χιούγκον έβαλε το πακέτο στην τσάντα της σέλας του και έδιωξε τον στρατιώτη. «Ελάτε στις τάξεις, αγόρι μου».

Ο ανιχνευτής τράβηξε τα ηνία του και σπρώξε το άλογό του μακριά.

Μόνος τώρα, αλλά με έναν στρατό πίσω του, ο Ουγκόν κοίταξε τον σκοτεινό ανατολικό ουρανό και μουρμούρισε στον εαυτό του: «Οι κακές πράξεις δεν μένουν απλήρωτες, Ντ'Αλσικούρ. Μπορεί να έχεις τον Διάβολο ανάμεσά σου· όμως, εγώ θα έχω το κεφάλι σου· όπως ο Θεός θα έχει την ψυχή σου». Έσκυψε πάνω από το πλευρό του αλόγου του, καθάρισε τα ρουθούνια του και ξανακάθισε στη σέλα του. Έτσι, ανάμεσα στα τείχη μιας ξερής κοίτης ποταμού, ο στρατός του άρχοντα Ουγκόν έκανε τις προετοιμασίες του να κινηθεί. Τα θηρία ρουθούνιζαν και οι στρατιώτες φώναζαν διαταγές, ενώ ο αδιάκοπος και ηχηρός θόρυβος των πανοπλιών και των όπλων συνόδευε ένα σταθερό τσιριχτό βρυχηθμό βραδινών εντόμων.

~*~

Σαν αράχνη, που υφαίνει πάνω από το βραδινό της ψάρεμα, ο Χρόνος τύλιξε τους ετοιμοθάνατους ουρανούς σε ένα κουκούλι σκότους, μόνο και μόνο για να ξεδιπλώσει τους μεταλλαγμένους ουρανούς στη λάμψη μιας ακόμη αυγής. Καθώς ο κόκκινος ήλιος ανέτειλε, διέλυε κάθε μακριά και παρατεταμένη σκιά, απαλύνοντας τις αιχμηρές γωνίες των αραιά οχυρωμένων τειχών του κάστρου του Ντ'Αλσικούρ. Και μέσα στα έγκατα του

πέτρινο φρούριο, σφραγισμένο πίσω από μια πρόχειρη πόρτα, ο Λάζαρος παρέμεινε ο εξέχων φιλοξενούμενος και φρουρούμενος κρατούμενος του.

Ο Έλτζο περπάτησε μέχρι τη γωνία του δωματίου όπου θυμήθηκε τον νεκρό αρουραίο. Κάθισε οκλαδόν, πέρασε το δάχτυλό του πάνω στις πλάκες και τον μύρισε, ανακαλύπτοντας μόνο τα αμυδρά ίχνη σκόνης και κρασιού. Στάθηκε, σαστισμένος, και έψαξε στις άλλες γωνίες του δωματίου, πιστεύοντας ότι μπορεί να είχε εντοπίσει άθελά του το κουφάρι αλλού. Ωστόσο, ήταν εξίσου άδειες. Έγειρε το σαγόνι του και αναρωτήθηκε για την περίεργη ανάμνηση. Από μόνη της, η ιδέα ενός νεκρού αρουραίου δεν τον απασχολούσε ιδιαίτερα. Αυτό που πραγματικά ανησυχούσε τον Λάζαρο ήταν ότι διαπίστωσε, για πρώτη φορά, ότι η ανακαλούμενη αντίληψή του για την πραγματικότητα ήταν τώρα σε αντίθεση με την Αλήθεια. Σε όλες τις μέρες του, μέσα στις κατακόμβες της Μονής, πάντα αντιλαμβανόταν και ένιωθε τα πράγματα για αυτό που ήταν. Αν άκουγε έναν θόρυβο, τότε ο ήχος ήταν αληθινός και είχε διακριτή προέλευση. Αν έβλεπε μια κίνηση με την άκρη του ματιού του, τότε υπήρχε πραγματικά μια παραλλαγή φωτός και σκιάς, που δημιουργούσε την εικόνα της κίνησης. Αν ένιωθε την παρουσία του Καλού ή του Κακού, τότε υπήρχε ένα κοντινό αντικείμενο ή μια μεταγενέστερη αποκάλυψη που πάντα δικαιολογούσε το συναίσθημα. Και επειδή οι αναμνήσεις του δεν τον είχαν ποτέ πριν απογοητεύσει, υπογραμμισμένες με τόλμη από την ικανότητά του να συγκρατεί κάθε λέξη κάθε τόμου, ενός ολόκληρου σκριπτορίου—»

Αναστέναξε βαριά και κατευθύνθηκε προς το τραπέζι, απέρριψε το μυστήριο του νεκρού αρουραίου και πίεσε τα μαλλιά του προς τα πίσω.

Έστρεψε τα αυτιά του προς την πρόχειρη πόρτα, ακούγοντας νέους θορύβους απ' έξω. Τελικά, ήχοι του μεταλλικού μανδάλου της πόρτας προηγήθηκε της εισόδου της ίδιας πλύστρας, με ένα μαύρο ύφασμα τώρα τυλιγμένο στο μπράτσο της.

Ο Λάζαρος χαμογέλασε, αλλά εκείνη δεν ανταπέδωσε την ίδια φιλόξενη έκφραση. Αντ' αυτού, ξεδίπλωσε το ύφασμα και το σήκωσε για να του δείξει ένα μαύρο πουκάμισο, ειδικά εφαρμοστό για εκείνον. «Για ό,τι καλό του κάνει, αυτό θα σου ταιριάζει καλύτερα». Τον κοίταξε καρφωμένα στα μάτια, προσθέτοντας: «Το άσπρο πουκάμισο έχει καταστραφεί από τον λεκέ από το κρασί». Βγήκε μπροστά, σήκωσε το πουκάμισο στον αέρα και του το άνοιξε. «Πάμε;»

«Ω, ναι», απάντησε ο Λάζαρος, ντυμένος πίσω στο πουκάμισο, καθώς τον έντυνε. Πρότεινε, «Ίσως, θα μπορούσα να τρίψω το άλλο πουκάμισο - έχω καθαρίσει πολλές ρόμπες, λεκιασμένες από κρασί».

«Και τι χρώμα ήταν αυτές οι ρόμπες;» ρώτησε αυτάρεσκα.

«Αποχρώσεις του καφέ· ως επί το πλείστον, ήταν.»

«Ακριβώς· δεν ήταν λευκοί. Το λευκό είναι αδίστακτο. Τώρα μπορείς να φοράς μαύρα —από τον λαιμό μέχρι τα νύχια— ώστε να μην σε ενοχλούν πλέον οι φθαρτοί λεκέδες από κρασί ή κακία, γκοσέρ ή άλλες ασέλγειες που σε λερώνουν». Έβαλε το πουκάμισο σφιχτά γύρω από τα φτερά του, τον γύρισε και ασχολήθηκε με το κούμπωμα της μπλούζας του. Δεν πρόσφερε άλλη ανταλλαγή και κράτησε τα μάτια της στα χέρια της. Ο Λάζαρος παρακολουθούσε επανειλημμένα τα χείλη της.

πατώντας με κάθε νέο κουμπί, όπως είναι επιρρεπείς οι άνθρωποι, όταν τα δάχτυλά τους γίνονται λιγότερο ευκίνητα με την ηλικία.

Ένας σκυθρωπός Λάζαρος κοίταξε αλλού. «Σε παρακαλώ, συγχώρεσε την ανοησία μου. Δεν ήθελα να λεκιάσω το πουκάμισο.»

«Ω, δεν είναι ο λεκές», σχολίασε βιαστικά. «Δεν είναι τίποτα.»

«Τότε, τι σε ενοχλεί;»

«Τίποτα, λέω. Και δεν πρέπει να ασχολείσαι με μια ηλικιωμένη και ανόητη χήρα σαν εμένα. Τώρα, δώσε μου το χέρι σου.»

Ο Λάζαρος άπλωσε το χέρι του ενώ εκείνη του ίσιωσε τη μανσέτα. Ρώτησε: «Πες μου σε παρακαλώ, αν μπορείς. Πώς σε έσφιξα; Μπορώ να το διορθώσω;»

Η γυναίκα γέλασε κοροϊδευτικά και γύρισε τα μάτια της, κάνοντας μόνο μια κίνηση για να ισιώσει την άλλη του μανσέτα.

Ο Λάζαρος έβαλε απαλά το χέρι της πάνω στο δικό της και ηρέμησε τα δάχτυλά της. Για μια στιγμή, όταν με τα μάτια της κλειστά, ο Λάζαρος είδε τον πόνο στο βλέμμα της. Ξαφνικά, τράβηξε τα χέρια της από πάνω του, έκανε ένα βήμα πίσω και σταύρωσε τα χέρια της. «Δεν έχεις δίκιο, κύριε Λάζαρε.»

Ο Λάζαρος δήλωσε: «Δεν καταλαβαίνω. Αν δεν είναι το πουκάμισο, τότε τι έχω κάνει;»

Κούνησε το κεφάλι της και τον κοίταξε στενεύοντας. «Δεν έχεις κάνει τίποτα· και όλα είναι όπως πρέπει να είναι, για σένα. Σίγουρα δεν είναι δική μου δουλειά να ανακατεύομαι στις δικές σου υποθέσεις». Του άπλωσε για λίγο το χέρι της, συνεχίζοντας: «Έκανες ένα μπάνιο ευγενών, ένα βασιλικό γεύμα· και τώρα φοράς τα καλύτερα ρούχα. Επιπλέον, είσαι ευγενικός από κάθε άποψη και έχεις βαθιές πεποιθήσεις για το τι πιστεύεις ότι είναι σωστό και λάθος - μια ιδιότητα που αναμφίβολα θα σου χρησιμεύσει καλά. Ακόμα περισσότερο, απολαμβάνεις άριστη υγεία και θα έπρεπε να ζήσεις μια μακρά και γεμάτη γεγονότα ζωή - δεμένη από τίποτα, εκτός από τον εαυτό σου και τον Θεό. Και με όλα τα καλά σου προσόντα και τις ευλογίες σου, τώρα έχεις την τύχη να γνωρίζεις ότι ο Κύριός μου σκοπεύει να σε απελευθερώσει, ώστε να πετάξεις μακριά από εδώ και να ξεχάσεις αυτό το ταραγμένο μέρος».

Ο Λάζαρος έλαμψε αμέσως από χαρά. «Συμφώνησε να με απελευθερώσει;»

Έγνεψε καταφατικά, λέγοντας σοβαρά: «Αυτό, το έχει. Ο Κύριος μου είναι ένας άνθρωπος με καλή και ευγενική καρδιά — ακόμα και με εκείνους που μπορεί να μην έχουν τις ίδιες αρετές με αυτόν.»

Ο Λάζαρος έχασε το χαμόγελό του. «Εύχομαι μόνο —αυτό που μου ζήτησε—ίσως δεν ξέρεις—»

«Τα ξέρω όλα, Δάσκαλε Λάζαρε—ακόμα περισσότερα από όσα νομίζεις.»

«Ω;»

Λαχάνιασε, έβαλε τα χέρια της στους γοφούς της και κούνησε το κεφάλι της με έμφαση καθώς μιλούσε.

«Πράγματι, ναι. Έχω υπηρετήσει ως προσωπική καμαριέρα του κυρίου Ντ'Αλσικούρ και του

παιδιά, για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου. Γνωρίζω κάθε τι που συμβαίνει, ακόμα και καθώς εκτυλίσσεται. Ως εκ τούτου, ξέρω ότι σας έχει δείξει μια ευγένεια, απaráμιλλη με οποιονδήποτε άλλον διακεκριμένο επισκέπτη που έχει υποδεχτεί ποτέ στο σπίτι του. Το ξέρω αυτό, ακόμη και οι μπότες. Στα πόδια σου ανήκε στον πατέρα του· και η μπλούζα που φοράς τώρα, ανήκει σε αυτόν. Και ξέρω ότι, ακόμα και με έλλειψη τροφίμων, επέμενε να απολαύσεις ένα γεύμα που ποτέ δεν ο ίδιος ο ίδιος οργάνωσε—ένα συμπόσιο σίγουρα άξιο όχι λιγότερο από την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Βασιλιά της Γαλλίας. Και σήμερα, ξέρω τώρα, όταν τον παρακάλεσα για ακρόαση, επιμένοντας να ανοίξει τις πόρτες του θαλάμου, ότι δεν θα μας σώσεις από τον Ουγκόν, εξαιτίας των δικών σας πεποιθήσεις.»

Άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά εκείνη τον διέκοψε: «Δάσκαλε Λάζαρε, είδα κάτι σήμερα που έχω δει μόνο μία φορά σε όλα μου τα χρόνια—την αξέχαστη έκφραση πόνου που είδα την ημέρα που ο Λόρδος μου έμαθε ότι η αγαπημένη του Λαίδη Ντ'Αλσικούρ και τα αδέρφια της σφαγιάστηκαν από τον Χιούγκον στο κάστρο του Γκίλντάρντ. Θα θέλατε να μάθετε αυτό που είδα, Δάσκαλε Λάζαρε;»

Ο Λάζαρος άρχισε να λέει: «Τι έκανες—»

«Τον αγκάλιασα ενώ έκλαιγε—έκλαιγε», έφτυσε, «σαν μικρό αγόρι!» Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ωστόσο, συγκρατήθηκε και συνέχισε: «Αλλά βλέπεις, δεν έκλαψε για τον εαυτό του. Όχι, όχι—ξέρω την καρδιά του. Έκλαψε για εμάς—για όλους εμάς που δεν μπορεί να προστατεύσει. Ξέρει τι θα μας κάνει ο Χιούγκον και νιώθει ανίσχυρος να το αποτρέψει.» Έπειτα σκόνταψε στο τραπέζι και έπεσε στον πάγκο, καλύπτοντας το πρόσωπό της με τα χέρια της. Ξέσπασε σε κλάματα και πνιχτά λυγμούς.

Ο Λάζαρος στεκόταν τώρα από πάνω της, νιώθοντας εντελώς αβοήθητος. Γύρισε και κοίταξε προς την πόρτα, ίσως ελπίζοντας ότι οι κραυγές της θα ακούγονταν από άλλους που θα μπορούσαν να την καθησυχάσουν. Ωστόσο, η πόρτα δεν άνοιξε ποτέ για τα κλάματα της γυναίκας. Έσφιξε το σαγόνι του και σάρωσε τους τοίχους, σαν να ανακάλυπτε ένα σημείο γραμμένο πάνω τους, τις κατάλληλες λέξεις για να την παρηγορήσουν - να απαλλάξουν τον πόνο της και να ηρεμήσουν τον χτύπο της καρδιάς του. Ήταν σαν οι κραυγές της να προέρχονταν από τους δικούς του, παγιδευμένους πόνους - σαν να έκλαιγε για όλους, συμπεριλαμβανομένου του εαυτού του. Και με κάθε νέα έκρηξη θλίψης, ένιωθε σαν ένα μαχαίρι να έκοβε όλο και πιο βαθιά το στήθος του, κόβοντας την καρδιά του. Μέσα του, τα συναισθήματα σάρωναν, καθώς ο πόνος, ο θυμός και η θλίψη φαινόταν να ανεβαίνουν από κάποιο βαθύ και ραγισμένο δοχείο. Ο Λάζαρος κοίταξε τη θλιμμένη γυναίκα, με το πρόσωπό της στα χέρια της. Και το επόμενο δάκρυ, το οποίο έψαχνε, δεν κύλησε στο χέρι της, αλλά στο δικό του μάγουλο. Δύο ακόμα δάκρυα έτρεχαν από τα πρώτα. Και ένιωθα σαν να άρχισε να βρέχει παντού—ακόμα και στην Εδέμ.

Ο Λάζαρος δάγκωσε το χείλος του και έκλαψε για την οικογένεια της νεκρής γυναίκας, επειδή δεν μπορούσαν να κλάψουν για τους εαυτούς τους. Έκλαιγε για τον Ντ'Αλσικούρ και τον λαό του, επειδή είχαν ελάχιστες ελπίδες για σωτηρία από τον Ουγκόν. Και έκλαιγε για τον εαυτό του επειδή δεν ήταν έτοιμος να γίνει κάτι περισσότερο από τον πατέρα του και να σώσει εκατοντάδες από το Κακό.

Μέσα του, οι πεποιθήσεις μετατράπηκαν σε αγωνία και θυμό—»

Χτύπησε τα χέρια του πάνω στο τραπέζι, τρομάζοντας τη γυναίκα και τη σιώπησε.

«Κύριε Λάζαρε, συγχώρεσέ με», παρακάλεσε η γυναίκα, συνέρχοντας.

Ο Λάζαρος σκούπισε βιαστικά το πρόσωπό του και πήρε μια ανάσα. «Θα κάνω το θέλημά του. Αν θέλεις, ζητώ άλλη μια ακρόαση με τον Λόρδο Ντ'Αλσικούρ.

«Ω, Θεέ μου— θα μας σώσεις;» Η γυναίκα σηκώθηκε απότομα και έπεσε πάνω στον Λάζαρο με τόση χαρά που παραλίγο να τον πετάξει από τα πόδια του.

Έπειτα τον άφησε ελεύθερο και σκούπισε το μάγουλό του. Με ένα πλατύ χαμόγελο, τον ενημέρωσε: « Θα φέρω τον Κύριό μου αυτή τη στιγμή! Θα είναι εκτός εαυτού!» Έκανε τον εαυτό της να γυρίσει πριν τον αρπάξει από το μπράτσο. «Ω! Χρειάζεσαι κάτι άλλο, κύριε Λάζαρε;»

Ωστόσο, ο Λάζαρος δεν απάντησε, ούτε καν την αναγνώρισε. Κοίταξε επίμονα την πρόχειρη πόρτα, απορροφημένος στη σιωπή.

Η γυναίκα ακολούθησε το βλέμμα του προς την πόρτα. «Δάσκαλε Λάζαρε;» Γύρισε προς το μέρος του.

«Τι συμβαίνει;»

Ο Λάζαρος τράβηξε τα μάτια του από την είσοδο. «Τι σημαίνουν τα δύο κέρατα;»

Κοίταξε πίσω στην πόρτα για να βρει κάποια ίχνη από στερεωμένα κέρατα. «Δεν υπάρχουν κέρατα εκεί, Κύριε—»

Ο ήχος μιας μακρινής τρομπέτας αντήχησε στους κάτω διαδρόμους του κάστρου και ο Λάζαρος έδειξε προς την πόρτα, προσθέτοντας: «Τώρα μια τρίτη, καθώς οι άνθρωποι ουρλιάζουν».

Έκλεισε το στόμα της. Η γυναίκα απλώς κοίταξε τον Λάζαρο, ξεχύνοντας την ψυχή της, ολόκληρη μέσα από τα μάτια της· και εκείνος είδε τον τρόπο της ως τον τρόπο της επικείμενης καταστροφής. Την παρακολούθησε με επιδερμίδα χλωμή στην απόχρωση του προηγούμενου πουκαμίσου του — τόσο λευκή στην όψη, ίσως σαν το άμορφο εφέ ενός φαντάσματος. Στεκόταν εκεί, μπροστά του, φαινομενικά νεκρωμένη μέσα της.

Μόνο το χρώμα των ματιών της παρέμεινε αμετάβλητο, καθώς το λευκό τους σκούρισε σε μια πορφυρή απόχρωση και πλημμύρισε με δάκρυα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

Και πριν προλάβει να την ακινητοποιήσει, εκείνη όρμησε προς την πόρτα και τη χτύπησε. «Άνοιξε! Άνοιξε την πόρτα!»

Ο Λάζαρος άκουσε τους ήχους των φρουρών που σέρνονταν καθώς πλησίαζε τη γυναίκα. «Τι συμβαίνει;»

«Είναι ο Χιούγκον!» αναφώνησε κλωτσώντας την πόρτα. «Φύλακες, ξεκλειδώστε αμέσως αυτή την πόρτα !»

Ο Λάζαρος την πλησίασε, και κάτω από τη δυνατή του γροθιά, η πόρτα έτρεμε πάνω στο πλαίσιο της.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και αποκάλυψε μια ομάδα ετοιμοπόλεμων στρατιωτών. Ο Λάζαρος τους αναγνώρισε

μόλυβδο—έναν γιγάντιο στρατιώτη που είχε κόκκινα μαλλιά παντού.

«Δόξα τω Θεώ», αναστέναξε βαριά η γυναίκα. Άρπαξε τον Λάζαρο. «Έλα, σπεύσε!»

Έσκυψε στο αυτί του και ψιθύρισε δυνατά: «Με τα φτερά σου, ίσως ανακαλύψεις έναν τρόπο διαφυγής μέσω του πιο ψηλού παραθύρου του κάστρου. Μπορώ να σε πάω εκεί».

Ο κοκκινομάλλης στρατιώτης βγήκε μπροστά και σφηνώθηκε ανάμεσά τους. Απομάκρυνε το χέρι της γυναίκας από τον Λάζαρο, λέγοντάς της: «Ο ιπτάμενος μένει· εσύ φεύγεις». Κάλεσε δύο φρουρούς. «Συνοδέψτε τη γυναίκα στο εσωτερικό φρούριο. Θα φροντίσει τους τραυματίες».

«Περίμενε! Όχι!» διαμαρτυρήθηκε, παλεύοντας ενάντια στα χέρια των δύο φρουρών. «Δεν μπορεί να μείνει—πάρτε τα χέρια σας από πάνω μου!» Την τράβηξαν προς την πόρτα καθώς πάλευε και ούρλιαζε: «Συμφώνησε να σκοτώσει τον Χιούγκον! Άφησέ τον να φύγει—άσε με ήσυχη!»

Ο κόκκινος γίγαντας κράτησε τον Λάζαρο μακριά, πιέζοντας σταθερά το στήθος του καθώς φώναζε πάνω στις κραυγές της γυναίκας: «Δεν μπορεί να μείνει απροστάτευτος!» Φώναξε στους συνοδούς της: «Φύγετε μακριά».

μαζί της!» Έβγαλε ένα στιλέτο πάνω στον Λάζαρο και γκρίνιαξε, «Κι εσύ να φύγεις.»

Ο Λάζαρος υποχώρησε βαθύτερα στο δωμάτιο καθώς ο μεγαλόσωμος άντρας αποσύρθηκε προς την είσοδο και γάβγισε πάνω από τον ώμο του. «Σφραγίζουμε τον ιπτάμενο άνθρωπο μέσα και κρατάμε αυτή την πόρτα».

Καθώς οι ηχώ των κραυγών της γυναίκας πνίγονταν σε ένα μακρινό κύμα αλληλοεπικαλυπτόμενων κραυγών, ο Λάζαρος έγειρε στο τραπέζι και παρακολούθησε τον κοκκινομάλλη άντρα να βγάζει τους στρατιώτες του από το δωμάτιο. Και πριν ο άντρας κλείσει εντελώς την πόρτα, κοίταξε μέσα από το στενό ανοίγοντας για να ρωτήσει τον Λάζαρο: «Συμφώνησες να σκοτώσεις τον Χιούγκον;»

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του και έγνεψε καταφατικά.

Τα μάτια του άντρα βυθίστηκαν στις μπότες του Λάζαρου καθώς παραδέχτηκε: «Ο Χιούγκον διαφημίζει τον εαυτό του ως θεοσεβή άνθρωπο, κι όμως βλέπουμε τη σφαγή του. Και εσύ μοιάζεις με Διάβολο· κι όμως θα σκότωνες τον χασάπη για εμάς». Κούνησε το κεφάλι του. «Αν οι άγγελοι του Θεού είναι μαζί μας αυτή την ημέρα, ελπίζω να ξέρουν, καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον, ποιος πρέπει να σωθεί». Αναστέναξε βαριά και έγνεψε καταφατικά. «Αν η απόφαση ήταν δική μου, θα σου έδινα το σπαθί μου και θα σε έστελνα να φύγεις». Έπειτα σήκωσε τους ώμους του. «Κι όμως, ποιος είμαι εγώ—για να σε αιχμαλωτίσω ή να σε ελευθερώσω, με τη θέλησή μου; Τα χέρια μου είναι δεμένα. Είμαι απλώς ο άνθρωπος πίσω από το σπαθί». Ο στρατιώτης αποχώρησε και σφράγισε τον Λάζαρο πίσω από την πρόχειρη πόρτα, αφήνοντας τον Έλτζο να θυμάται την τρομερή μοίρα του Ναραμσίν—θαμμένου ζωντανού και σίγουρα καταδικασμένου να χαθεί για αυτό που ήταν. Ο Λάζαρος σταύρωσε τα χέρια του πάνω στο τραπέζι και συλλογίστηκε τη σοβαρή του δοκιμασία, ενώ παράλληλα αναρωτήθηκε ποια θα μπορούσε πραγματικά να είναι η αιτία και τα μέσα της ανάστασής του. «Ίσως», σκέφτηκε, «ο φτωχός εν Χριστώ άνθρωπος συλλογίστηκε επίσης τη δική του θέση στον κόσμο, εκείνες τις τελευταίες μέρες της ζωής του».

Κοίταξε την γυαλισμένη ορειχάλκινη βάση του κηροπήγιου σαν την εικόνα της δικής του αντανάκλασης.

Τον κοίταξε ξανά. Έσκυψε πιο κοντά στην παραμορφωμένη αντανάκλαση του εαυτού του και εξέτασε τα αλλόκοτα χαρακτηριστικά της. Σαν ψεύτικοι καθρέφτες της παράδοσης, η γυαλιστερή επιφάνεια παρουσίαζε μια νέα αναπαράσταση του, με όλες τις πτυχές ενός εντυπωσιακά όμορφου άντρα - κανένα ίχνος από μεγάλα αυτιά, δόντια σκύλου ή οικεία χαρακτηριστικά του Έλτζο που πραγματικά ήταν. «Κοίταξέ με τώρα, πατέρα», είπε ο Λάζαρος με ένα αδύναμο χαμόγελο, «είμαι αναγεννημένος· κατ' εικόνα σου».

Χαχάνισε ξηρά, χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι και φώναξε προς την πόρτα και τους φρουρούς της: «Τελείωσα τώρα!» «Κοίτα εδώ», φώναξε σαρκαστικά, δείχνοντας το κηροπήγιο. «Είμαι σαν εσένα· άρα μπορείς να με απελευθερώσεις — δεν είμαι πια ιπτάμενος άνθρωπος!»

Προσποιήθηκε ότι γελούσε και περίμενε απάντηση. Σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο πλάι του προσώπου του.

Κι όμως, άκουγε μόνο τις φωνές και τους ήχους των στρατιωτών, που ετοιμάζονταν για άμυνα. Το ψεύτικο χαμόγελο του Λάζαρου έσβησε.

Ένας στρατιώτης γάβγισε απ' έξω: «Κρατάμε αυτή την πόρτα με τη ζωή μας».

Ο Λάζαρος αντέκρουσε την εντολή του στρατιώτη, γαβγίζοντας: «Τότε κράτα το—αλλά, κράτα το ανοιχτά»· για να μπορέσω να ελευθερωθώ!»

Ο στρατιώτης φάνηκε να τον αγνοεί, ίσως συνεχίζοντας τις προετοιμασίες για τη μάχη.

Ο Λάζαρος παραπονέθηκε στον ξαπλωμένο καθρέφτη: «Θέλουν να με προστατεύσουν στερώντας μου τα μέσα για να σώσω τον εαυτό μου;» Έσκυψε μακριά από την παραμορφωμένη αντανάκλασή του και αναστέναξε, σκουπίζοντας ένα μια γραμμή ιδρώτα από το μέτωπό του.

«Ντραμ-ντραμ-ντραμ—» Ο ήχος ενός αργού και σταθερού χτυπήματος αντηχούσε από μακριά. Ήταν βαθύς και αντηχητικός—ο θόρυβος θα μπορούσε να μοιάζει με τον τεράστιο και αδιάκοπο χτύπο της καρδιάς ολόκληρου του κόσμου, με τις συνεχείς αντηχήσεις του να βροντούν σε κάθε πέτρινη επιφάνεια του δωματίου. Ο Λάζαρος καθόταν σαν άγαλμα, κοιτάζοντας τις στροβιλιζόμενες φλόγες του καντηλιού. Τα αυτιά του ήταν τεντωμένα και, ακούγοντας μακρινές αλλά αυξανόμενες κραυγές και κραυγές δολοφονίας και χάους —μια μάχη φαινόταν να μαίνεται, τώρα στο εσωτερικό του κάστρου. Καθώς ο θόρυβος του θανάτου κυλούσε όλο και πιο κοντά του, έτσι ώστε οι κάποτε ανεξιχνίαστες κραυγές των ανδρών να μετατρέπονται σε ακουστές λέξεις και σε ξεχωριστά ονόματα και κλήσεις στα όπλα αποφασισμένων ανδρών στον πόλεμο, ο Λάζαρος μπορούσε απλώς να κάθεται, να ακούει, να κάνει εικασίες και να αναρωτιέται για τη μοίρα του, κάτω από το χέρι του Χιούγκον. «Πατέρα», συλλογίστηκε φωναχτά, «από την ημέρα του θανάτου σου —εκτός από όλα τόμο ή χειρόγραφο, εκτός από έναν φθαρμένο και σκισμένο χάρτη του κόσμου—ίσως έχω συγκεντρώσει σε τόσο σύντομο χώρο περισσότερα από αυτό το άσχημο μέρος από όσα θα μπορούσε πραγματικά να αποκαλύψει οποιοδήποτε Αββαείο». Χάθηκε στις φλόγες. Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του.

~*~

Πάντα, οι άντρες του Ουγκόν όντως υπερίσχυσαν των φρουρών της πόρτας του Ντ'Αλσικούρ, αντικαθιστώντας τους με μια νέα διάταξη ανδρών. Ο Λάζαρος τα άκουσε όλα αυτά - ακόμα και τα τελευταία λόγια ενός εγκάρδιου

προσευχή, όταν οι τοξότες του Χιούγκον έριξαν ολόκληρο τον σχηματισμό εκεί που στέκονταν. Άκουσε τραυματισμένους στρατιώτες να παρακαλούν τους άντρες του Χιούγκον, πριν τα λόγια τους κοπάσουν, με μια κραυγή ή βογκητό. Άκουσε τις φωνές της διοίκησης, που έδιναν οδηγίες στους άντρες να απομακρύνουν τα σώματα και να αναλάβουν την πόρτα. Άκουσε την ανησυχία στις συζητήσεις των φρουρών που είχαν αντικατασταθεί πρόσφατα, όταν ψιθύριζαν μεταξύ τους για ιπτάμενους διαβόλους, φρικτά τέρατα, τη Μεγάλη Επιδημία, κακούς οιωνούς, αποκαλύψεις του Κακού και άλλες φημισμένες προφητείες. Πράγματι, ο Λάζαρος τα άκουσε όλα - και είχε ακούσει αρκετά.

Κοίταξε άγρια το κηροπήγιο. Ένα προς ένα, τα κεριά έσβησαν και έσβησαν. Και κάτω από το φως του τελευταίου φλεγόμενου φυτιλιού, εντόπισε μια πολύ διαφορετική και αλλόκοτη αντανάκλαση του εαυτού του. Μέσα στις νέες στροφές και γωνίες της ορειχάλκινης βάσης του φωτιστικού, και από μια νέα οπτική γωνία, βρήκε ένα θηρίο, με ψηλά αυτιά και ένα επίμηκες πρόσωπο που θα μπορούσε να μοιάζει με ένα προεξέχον και υπερβολικά έντονο ρύγχος σκύλου. Έστρεψε το σαγόνι του, απέρριψε την πρόσφατα παραμορφωμένη εικόνα του εαυτού του και έστρεψε την προσοχή του στην κατεύθυνση της πόρτας, όπου μπορούσε ακόμα να ακούει τους φρουρούς, να ψιθυρίζουν και να αναρωτιούνται φωναχτά γι' αυτόν.

Σηκώθηκε από το τραπέζι, άρπαξε το κηροπήγιο και το πέταξε στην πρόχειρη πόρτα. Τα σπασμένα του κομμάτια πετάχτηκαν στο πάτωμα. «Δεν είμαι ιπτάμενος Διάβολος! Δεν είμαι Τέρας! Είμαι—»

Πήρε μια ανάσα, όρμησε έξω και χτύπησε τη γροθιά του στην πόρτα, φωνάζοντας: «Ποιος είναι το αληθινό Τέρας, αν όχι ο άνθρωπος που σκοτώνει τον αδερφό του; Και για ποιο λόγο; Για να φυλάει την ίδια πόρτα, όπως έκανε και ο αδερφός του, μπροστά του—και να με κρατάει εδώ, αφού δεν έχω σκοτώσει ποτέ; Όχι, εσείς είστε τα Τέρατα! Είστε οι Διάβολοι! Είστε η μάλιστα όλων όσων υπάρχουν».

Σωστά και καλά! Εσύ είσαι η πανώλη!

Μόνο λίγα εκατοστά ξύλο τον χώριζαν από τους φρουρούς, κι όμως δεν άκουσε καμία απάντηση — ούτε καν τον ήχο από κινούμενα βήματα ή σταθερές αναπνοές. Γύρισε και συνήλθε με ένα βαρύς αναστεναγμός.

Ένα συντριπτικό αίσθημα γαλήνης ταπεινώσε τον Λάζαρο. Και γύρισε ήρεμα γύρω από το τραπέζι, κατευθυνόμενος προς το κρεβάτι με το άχυρο και γκρινιάζοντας: «Ίσως είμαι αυτό που λένε». Έπεσε στα γόνατά του, στο αχυρένιο στρώμα, και συλλογίστηκε τη μοίρα του Ναραμσίν. «Ο κόσμος τους ανήκει. Δεν υπάρχει χώρος για ένα πέταγμα—»

Ο Λάζαρος έπεσε μπρούμυτα και αναζήτησε μόνο τον κόσμο των ονείρων του, ελπίζοντας ότι δεν θα ξυπνούσε ποτέ ξανά και ότι δεν θα αντιμετώπιζε ποτέ ξανά τον εφιάλτη που είχε γνωρίσει ως τον κόσμο του Ανθρώπου. Αληθινά, λαχταρούσε ένα μέρος σκότους και βαθιάς σκιάς, όπου ακόμη και οι μέρες θα ήταν σαν νύχτα. Δεν επιθυμούσε τίποτα, εκτός ίσως από κάτι παρόμοιο με

Γκροτέσκο ~ Ένα γοτθικό έπος από: GE Graven || Κεφάλαιο XV || Δωρεάν online: <https://www.gothicnovel.org> || Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος (c)1998 - ΗΠΑ

το Βασίλειο του Κενού, όπου όλα είναι ένα τίποτα. Ήταν εκείνη η ακατάστατη σοφίτα της Δημιουργίας, όπου συγκεντρώνονταν όλα τα λιγότερο τυχερά και παρατημένα πλάσματα· όπως η χτυπημένη μύγα, το πιασμένο στα δίχτυα ψάρι, το σφαγμένο αρνί, και ίσως ακόμη και—ιπτάμενα τέρατα.

[Τέλος Κεφαλαίου 15]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε αποκλειστικά με αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~